

[Mose Hansen.]

sikofyldt indsats i erhvervslivet — vil altså komme til at betale større beløb end tidligere, selv om de har haft et konstant forbrug eller et forbrug, der er steget mindre end indkomsten. Over for disse skatteydere vil den foreslåede udskrivningsskala derfor virke urimelig. For skatteydere, hvis indtægter overstiger proportionalgrænsen, bliver forholdet særlig grelt. Derfor burde der ske ændringer i vort skattesystem, så der blev mulighed for at nedsætte indkomstskatterne. For at der kan foretages en nedsættelse af indkomstskatterne, må der enten tilvejebringes en besparelse på de offentlige udgifter eller foretages en omlægning, således at den, der forbruger hele sin indkomst, kommer til at betale mere end den, der sparer op af sin indtægt.

Mit parti er tilhænger af, at forbruget kommer til at bære en større part af beskatningen, men som udskrivningsskalaen foreligger, vil der efter de foreliggende oplysninger ske en forskydning, således at det bliver de direkte skatter, der kommer til at bære en forholdsvis større part af statens indtægter end tidligere på grund af de stigende indtægter i 1963 og den uændrede udskrivningslov. Det vil sige, at der i det kommende skatteår vil ske en relativ formindskelse af de indirekte skatter, set i forhold til de direkte skatter. En sådan forskydning kan mit parti ikke tiltræde eller medvirke til. For at fremme produktion og produktivitet, så fremgang i produktionen kan bære de stigende udgifter, må der i de kommende år føres en skattepolitik, der fremmer opsparing og kapitaldannelse og styrker borgernes lyst til øget arbejdsindsats. Den foreslåede udskrivningsskala med stigende vægt lagt på de direkte skatter fremmer ikke disse mål.

Ud over det, jeg har sagt, skal jeg ikke komme med mange kommentarer til den udskrivningsskala, som udvalgets flertal foreslår vedtaget, idet jeg vil henvise til det, jeg tidligere har sagt med hensyn til mit partis syn på den progressive skatteskala.

Jeg har nævnt nu, at fremgang i produktion og produktivitet er af afgørende betydning for vor konkurrenceevne over for udlandet og dermed for økonomisk vækst og høj beskæftigelse. For at fremme disse mål er det nødvendigt, at der skattepolitisk

sker en ændring i synspunkterne vedrørende formueskat og formuedannelse. Alle erhverv har i dag brug for investeringskapital, og denne investeringskapital bør først og fremmest tilvejebringes ved opsparing her i landet og af landets egne skatteydere. Udskrivningsskalaen med dens stærke progression fremmer ikke disse formål, og derfor er vi af den opfattelse, at en direkte forbrugsskat på det større forbrug ville være med til at fremme kapitaldannelsen.

Derudover må der foretages en ændring af formuebeskatningen. Mit parti går ind for en fuldstændig afskaffelse af formueskatten, idet vi betragter skat på formue som en skat på opsparet forbrug. Formueskatten er urimelig, fordi den betyder en ekstra beskatning. Opsparingen er først beskattet som indkomst, derudover betales der indkomstskat af formuens renteaftkast, og hvis formuen er anbragt i fast ejendom, betales der ejendomsskatter. En opretholdelse af formueskatten kan under frie kapitalbevægelser i Europa blive skadelig for os, fordi udlændinge ikke har denne skat at slås med. Mit parti ønsker altså formueskatten afskaffet. Det ville i dag betyde et provenutab for staten på ca. 290 mill. kr. Dækning af dette provenutab burde hentes hos det storforbrug, der ikke fremmer opsparing og investering.

Vi ønsker altså formueskatten afskaffet og har ønsket at føje dette til som yderligere understregning af, at vi vil stemme imod udskrivningslovforslaget, når det kommer til tredje behandling. De af finansministeren stillede ændringsforslag, som er foranlediget af de vedtagne ændringer i ligningsloven og kontrolloven, kan mit parti derimod stemme for.

Erhard Jakobsen: Med det varme og venkabelige forhold, der altid har eksisteret mellem de konservative og radikale, kan det naturligvis ikke undre, at man i dag drager Bertel Dahlgaards udtalelser om de 25 pct. ind i denne diskussion, og det skal jeg heller ikke sige noget som helst til. Det, jeg derimod gerne vil minde om, er, at hr. Bertel Dahlgaard aldrig nåede at give mig svar på et spørgsmål, jeg stillede om, hvorfor de 25 pct. var farlige. Som nationaløkonom — jeg ved godt, at det må jeg ikke sige jeg er, men det er jeg altså — som